

NICHOLAS
SPARKS

CEL MAI DE PREȚ
CADOU

editura rao

Dawson Cole începu să aibă vedenii imediat după explozia de pe platformă, în acea zi în care ar fi trebuit să moară.

În cei paisprezece ani de când lucra pe platformele petroliere, crezuse că le văzuse pe toate. În 1997, văzuse cum un elicopter își pierde controlul chiar înainte de aterizare. Se prăbușise pe platformă, provocând o explozie devastatoare, iar el se alesese cu arsuri de gradul doi pe spate în timp ce încercase să salveze pe cineva. Atunci muriseră treisprezece oameni, majoritatea din elicopter. Patru ani mai târziu, după ce o macara de pe platformă se prăbușise, o bucată de metal de mărimea unei mingi de baschet aproape că îi retezase capul. În 2004, se numărase printre puținii muncitori care mai rămăseseră pe platforma petrolieră când izbise uraganul Ivan. Vântul suflase cu o sută și cincizeci de kilometri la oră, iar valurile fuseseră atât de înalte, încât se gândise că ar fi fost mai bine să aibă o parașută pentru cazul în care platforma petrolieră s-ar fi prăbușit. Însă mai existau și alte pericole. Oamenii alunecau, piesele se desprindeau, iar tăieturile și vânătările erau un lucru obișnuit pentru muncitorii din echipă. Dawson văzuse atâtea oase rupte, încât pierduse numărătoarea, două epidemii de intoxicație alimentară care îmbolnăviseră întreaga echipă, iar în urmă cu doi ani, în 2007, văzuse cum un vas de aprovizionare începuse să se scufunde imediat ce se desprinsese de platformă. Fusese însă salvat în ultimul minut de o ambarcațiune a gărzii de coastă care se afla în apropiere.

Însă explozia fusese cu totul altceva. Deoarece nu există să surgeri – în acel moment, mecanismele de siguranță și cele pentru protecția de rezervă împiedicaseră o deversare importantă – abia dacă se menționase ceva la știri despre incident, iar în câteva zile totul fusese dat uitării. Însă celor care se aflaseră acolo, inclusiv lui, întâmplarea le cauza coșmaruri. Până în momentul catastrofei, fusese o dimineață obișnuită. Supravegheata una dintre stațiile de pompă când unul dintre rezervoarele de stocare a petrolului explodă brusc. Înainte să apuce să-și dea seama ce se întâmplat, impactul exploziei îl aruncase în aer, iar el se izbise violent de un rezervor din apropiere. Apoi, totul fusese cuprins de flăcări. Întreaga platformă, acoperită cu un strat de grăsimi și petrol, devenise repede un iad care cuprinse întreaga instalație. Alte două explozii mari zguduiseeră platforma petrolieră. Dawson își aminti cum trăsese câteva trupuri din calea flăcărilor, însă o a patra explozie, mai puternică decât celelalte, îl aruncase în aer pentru a doua oară. Își aducea vag aminte că zburase în apă, o căzătură care ar fi trebuit să-l ucidă. Următorul lucru pe care și-l amintea era acela că plutea în Golful Mexicului, la o sută treizeci de kilometri sud de Golful Vermilion, în largul coastelor statului Louisiana.

Ca aproape toți ceilalți, nici el nu apucase să îmbrace costumul de supraviețuire sau să apuce vreun echipament de salvare. În depărtare, printre valuri, zărise un bărbat brunet fluturându-și mâna ca și când i-ar fi făcut semn să înoate către el. Dawson începuse să înoate într-acolo, luptându-se cu valurile, epuizat și amețit. Hainele și cizmele îl trăgeau în jos, iar când simți că nu mai are forță în mâini și în picioare, știi că avea să moară. I se părea că se apropia, cu toate că nu își putea da seama exact din cauza apei agitate. În acel moment zărise un colac de salvare plutind printre niște rămășițe. Cu o ultimă sforțare, se prinsese de colac. Aflase mai târziu că stătuse în apă aproape patru ore, fiind purtat de curenti la o depărtare

de aproape un kilometru și jumătate de platforma petrolieră și că fusese găsit de un vas de aprovizionare, care se îndrepta spre locul incidentului. Fusese scos din apă și dus sub punte, alături de alți supraviețuitori. Dawson tremura din cauza hipotermiei și era amețit. Cu toate că avea privirea încetoșată – mai târziu a fost diagnosticat cu comoție moderată – conștientiza că fusese extrem de norocos. Văzuse bărbăti cu arsuri grave pe brațe și pe umeri; unora le curgea sânge din ureche, altora li se oblojeau fracturile. Îi știa pe majoritatea după nume. Nu erau practic prea multe locuri unde puteau merge cei care se aflau pe o platformă petrolieră, care era, practic, un sătuc un mijlocul oceanului, și toată lumea ajungea, mai devreme sau mai târziu, la bufet, în sala de jocuri sau de sport. Cu toate astea, un bărbat i se păruse oarecum mai cunoscut, iar acesta se holba la el din partea cealaltă a încăperii aglomerate. Bărbatul brunet, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani, purta un hanorac albastru pe care îl împrumutase cineva de pe vas, probabil. Dawson avu impresia că era o apariție neobișnuită, pentru că semăna mai mult cu un ofițer decât cu un sondor. Bărbatul făcu semn cu mâna, amintindu-i brusc de imaginea acelei siluete pe care o zărise mai devreme în apă – era el – și, dintr-odată, Dawson simți cum i se ridică părul pe ceafă. Înainte să-și dea seama de cauza neliniștii lui, cineva îi așeză o pătură pe umeri, apoi fu condus în locul unde un medic specialist aștepta să-l consulte.

Când se întoarse la locul lui, bărbatul dispăruse.

În următoarea oră fură aduși la bord mai mulți supraviețuitori și, simțind că se mai încâlzește, Dawson începu să se gândească la restul echipei. Mulți dintre cei cu care lucrase ani la rând nu mai fuseseră găsiți. Mai târziu avea să afle că muriseră douăzeci și patru de oameni. Majoritatea trupurilor neînsuflețite, dar nu toate, fuseseră găsite în cele din urmă. Cât timp fusese internat în spital, Dawson se gândise mereu la faptul că unele familii nu apucaseră să își ia rămas-bun.

De la explozie, avuseser probleme cu somnul și asta nu din cauza coșmarurilor, ci din cauză că nu reușea să scape de senzația agasantă că era urmărit. Se simțea... *bântuit*, oricât de ridicol ar fi sunat. Zi și noapte parcă zărea în răstimpuri câte o mișcare cu colțul ochiului, dar când își întorcea capul nu vedea pe nimeni sau nimic care ar fi putut explica acea impresie. Se întreba dacă nu începuse să-și piardă mintile. Doctorul era de părere că suferea de tulburare de stres posttraumatic din cauza accidentului și asta pentru că probabil creierul lui se afla în proces de vindecare în urma comotiei. Cu toate că părea o explicație logică, Dawson nu era prea convins, însă dădu afirmațiv din cap. Doctorul îi prescrise somnifere, însă Dawson nu își bătu nicio clipă capul să le ia.

Promise concediu plătit de șase luni, timp în care urmău să înceapă și demersurile legale. Trei săptămâni mai târziu, compania îi propuse o înțelegere, iar el semnă hârtiile. Până în acel moment, fusese deja contactat de o mulțime de avocați, toți dorind să fie primii care intentează un proces colectiv, însă el nu dorise să-și bată capul cu asta. Acceptă oferta companiei și depuse cecul la bancă în ziua în care îl primi. Având suficienți bani în cont încât să lase impresia că era bogat, se duse din nou la bancă și îi transferă aproape pe toți într-un cont pe care îl avea în Insulele Cayman. De acolo, aceștia fură transferați mai departe într-un cont corporativ din Panama pe care și-l deschisese fără prea multă hârtogărie, înainte să ajungă în contul final. Ca întotdeauna în astfel de cazuri, era aproape imposibil să le dea cineva de urmă.

Păstrase doar cât să-i ajungă pentru chirie și pentru alte cheltuieli. N-avea nevoie de prea mulți bani. Niciodată nu își dorea multe. Locuia într-o rulotă mare, care se afla la capătul unui drum neASFALTAT, de la marginea orașului New Orleans. Oamenii care o vedea, se gândeau probabil că singurul lucru bun în legătură cu ea era faptul că scăpase intactă în urma Uraganului Katrina din 2005. Cu pereți laterală din plastic

cărapăt și decolorat, rulota era amplasată pe niște bolțari aşezăți unul peste altul – o fundație temporară, care, într-un fel sau altul, se transformase în timp într-o permanentă. Avea un dormitor și o baie, un spațiu îngust, care forma sufrageria, și o bucătărie în care abia încăpea un frigider micuț. Izolația era aproape inexistentă, iar pardoseala se deformase din cauza umidității, lăsând impresia că e puțin în pantă. Linoleumul din bucătărie era rupt în colțuri, covorașul se învechise, iar spațiu îngust era mobilat cu articole pe care le cumpărase de-a lungul anilor din magazinele de mâna a doua. Pe pereți nu se afla nicio fotografie. Cu toate că locuia acolo de cincisprezece ani, rulota era mai puțin un cămin și mai mult un loc unde mânca, dormea și făcea duș.

În ciuda vechimii ei, rulota era mai mereu la fel de curată ca orice altă casă din Garden District. Dawson era, și fusese mereu, cam obsedat de curățenie. De două ori pe an, repară fisurile și astupă găurile pentru a ține la distanță rozătoarele și insectele și, de fiecare dată când se pregătea să plece pe platforma petrolieră, freca pardoseala din bucătărie și din baie cu dezinfector și arunca din bufet tot ce s-ar fi putut strica sau mucegăi. De obicei, muncea treizeci de zile legate, urmate de treizeci de zile libere, căsătorit, tot ce nu era conservă s-ar fi stricat în mai puțin de o săptămână, în special în timpul verii. Când se întorcea, curăța din nou toată rulota și o aerisea, încercând să scape de miroslul de aer închis.

Afara era liniste și, de fapt, doar de astă avea nevoie. Locuia la o distanță de cinci sute de metri de drumul principal, iar cel mai apropiat vecin era chiar și mai departe. După o lună petrecută pe platformă, era exact ceea ce avea nevoie. Unul dintre lucrurile cu care nu se obișnuise niciodată pe platformă era acel zgomot neîncetat. Un zgomot nefiresc – de la macaralele care descărcau provizii, la elicoptere, la pompe, la bătaia continuă a metalului pe metal – un vacarm ce nu contenea niciodată. Platformele extrăgeau petrol fără oprire, ceea ce însemna că, chiar

și atunci când Dawson încerca să doarmă, zgomotul continua. Cât timp era acolo, încerca să-l ignore, dar ori de câte ori se întorcea la rulotă, era izbit de acea liniște aproape impenetrabilă care se aşternea atunci când soarele se afla sus pe cer. Dimineața auzea trilurile păsărilor, iar seara, după ce apunea soarele, asculta cum greierii și broaștele își sincronizau uneori ritmul preț de câteva minute. De obicei, era linișitor, dar, din când în când, acele sunete îl duceau cu gândul acasă și atunci când se întâmpla asta, se retrăgea înăuntru, încercând să scape de acele amintiri. În schimb, căuta să se concentreze asupra lucrurilor obișnuite cu care își occupa timpul atunci când se afla pe uscat.

Mânca. Dormea. Alerga și ridica greutăți sau își repară mașina. Obișnuia să facă plimbări lungi cu mașina, fără o destinație anume. Din când în când mai mergea și la pescuit. Citea în fiecare seară și, uneori, îi scria lui Tuck Hostetler. Atâtă tot. Nu avea nici televizor, nici radio și, cu toate că avea telefon mobil, în lista de contacte nu avea decât numere de la serviciu. Cumpăra alimente și alte produse de uz casnic și se oprea la librărie o dată pe lună, dar în afara de asta nu se aventura niciodată în New Orleans. În pașiprezece ani, nu fusese niciodată pe Bourbon Street, nici nu se plimbase prin Cartierul Francez, nu savurase niciodată o cafea la Café Du Monde, nici nu băuse vreun cocktail la Lafitte's Blacksmith Shop Bar. În loc să meargă la sală, făcea exerciții în spatele rulotei, sub o prelată uzată pe care o întinsese între aceasta și copacii din apropiere. Nu mergea la cinematograf, nici în vizită la vreun prieten duminica după-masa, când jucau cei de la Saints. Avea patruzeci și doi de ani și nu mai ieșise la o întâlnire de pe vremea când era adolescent.

Majoritatea oamenilor nu ar fi vrut sau nu ar fi putut să trăiască astfel, însă ei nu îl cunoșteau. Nu știau cine fusese sau ce făcuse, iar el își dorea ca lucrurile să rămână așa.

Apoi, într-o după-amiază caldă, pe la mijlocul lunii iunie, primi din senin un telefon și amintirile din trecut își făcură din

nou loc în inima lui. Dawson era în concediu de aproape nouă săptămâni. Pentru prima oară în aproape douăzeci de ani, se întorcea în sfârșit acasă. Acest gând îl neliniștea, dar știa că nu avea de ales. Tuck îi fusese mai mult decât un simplu prieten, fusese ca un tată pentru el. Și, în acea liniște, în timp ce medita la acel an care fusese un moment de cumpănă în viața lui, Dawson zări din nou acea mișcare. Când se întoarse, nu văzu nimic și se întrebă din nou dacă nu cumva o luase razna.

*

Fusese sunat de Morgan Tanner, un avocat din Oriental, North Carolina, care îl anunțase că Tuck Hostetler murise.

– Sunt unele chestiuni pe care ar fi mai bine să le rezolvăm în persoană, îi explică Tanner.

Primul gând al lui Dawson după ce închise fu să rezerve un bilet de avion și o cameră la o pensiune, apoi să sune la o florărie și să comande un buchet de flori.

În dimineața următoare, după ce încuie ușa rulotei, Dawson se duse în spate, la șopronul din tablă unde își ținea mașina. Era marți, 18 iunie 2009. Își luă singurul costum pe care îl avea și un sac de marină pe care și-l pregătise în toiul nopții, pentru că nu reușise să doarmă. Desfăcu lacătul și ridică grilajul, privind cum razele soarelui pătrundea prin geamurile mașinii pe care o reconditiona și o repară încă din liceu. Era un automobil clasic model fastback din 1969, genul de mașină care întorcea capetele pe vremea lui Nixon și chiar și în prezent. Arăta de parcă tocmai atunci fusese scoasă din fabrică. De-a lungul anilor, nenumărați străini se oferiseră să o cumpere de la el. Dawson îi refuzase. „Este mai mult decât o mașină“, le zicea el, fără alte explicații. Tuck ar fi înțeles exact ce voia să spună.

Dawson aruncă sacul pe scaunul din dreapta și puse costumul peste el, înainte să se așzeze la volan. Când întoarse cheia, motorul prinse viață cu un huruit puternic. Conduse mașina